

Na izprehodu.

Spisal Ivo Troši.

o vam je bil pravi jok in stok:

„Mi-jav, mi-jev, mi-jov!“

A Žalinovi Nataši se je smehljalo mlado srčece. Zakaj? Drobne mucike na enem, stara muca za njo na drugem bregu vode, tekoče od mlina v bližnjo reko, so tožile, kako hudobna je Nataša. Tisto popoldan je bila Nataša zares pravi devetmislinadan.

Pomladansko solnce je kakor nalašč gledalo tako prijazno z neba, kakor da ga je Bogec ustvaril prav šele danes in samo zaradi Nataše; na vrtu za hišo je pognala zelena travica, vmes pa vse polno pestrih cvetic. Po trati so se zbirale tolste gosi in okorno rejene race, a voda od mlina semkaj je šumela v majhnih valčkih proti tako vabljivo, da bi šla Nataša najrajša kar za gosmi in racami gomazit po nji. Za sedaj je pa imela vendar še nujnejšega opravila. Vzela je doma iz žitnice raztrešenega zrnja in šla krmit z njim race in gosi, ko so se zadovoljno obirale na božjem solnčku. Lepo je bilo to delo; deklica in živali so bile zadovoljne, toda prehitro je zmanjkalo zrnja v Natašinem predpasniku. Da bi šla po drugo, se ji je zdelo preveč odročno, a ptice tudi niso bile zadovoljne s praznim predpasnikom. Ločile so se od nje — najbrž kar brez zahvale in hvaležnosti — k bližnji, mirno deroči reki iskat si mesnega živeža.

Nataša je dobila v tem že drugo delo. Šla je po svojo škropilnico in posodo za vodo, pa je začela zalivati — travo in cvetice na vrtu, zajemajoč vodo iz bližnje struge. Toda kmalu je čutila, kako grozno sama je ob tem delu. Pogrešala je zabavne družbe. Zato se spomni Nataša, da ima domača muca nekje pod streho mlade mucike, oh, tako lepe in ljubeznive kakor kuhani štrukeljčki — pet mucik. Naj se povešele živalce na božjem solncu, si je mislila in tekla ponje pod streho, da jih ponese na izprehod in če bo le mogoče, tudi pokazat — sosedom Belci. O, kako se bo ta čudila toliki družini in tako srčkanim mucikam!

No, tudi stara muca je bila blizu enakih misli z Natašo, seveda le dotlej, da so dospele na vrt, češ: izprehod v toplem zraku ne bo škodoval živahni mladini. Ali ko je začela Nataša s košaro in mucikami bresti vodo v strugi naravnost k prijateljici onostran vrta, je zapela drugačno pesem. Stara muca se je bala stopiti v vodo in prav nevšečno godla za mladimi v strahu, da jih ponese Nataša kdovekam in slednjič morda celo vrže v vodo. To ji ni bilo neznano. Tudi mladim se je zdel ta izprehod celo nevaren, zakaj v vodo jih ni veselilo, a po suhem — kod? — nazaj k mami, ki je še prav obupno vpila na bregu struge. Nataša je pogumno prebredla strugo in hotela postaviti košaro z mucikami na suho, pa so ji že prej poskakale na tla in vse zbežale nazaj k vodi.

Sedaj se je začel pravi jok in stok: Mi-jav, mi-jav, mi-jav! — z obeh strani struge — pesem, ki ni niti za najbolj kosmata ušesa. Menda tudi Nataši ni bilo posebno všeč to petje, pa se ji je tudi smilila stara muca, dasi se

ji je smejalo srce zaradi njenih skrbi na bregu, kam bo z mladimi. Mislila je že, da bi šla in jo prenesla za njimi, a preveč varno se ji to ni moglo videti, ko se je spomnila, da ima muca ostre zobe in kremplje. A žalostne pesmi le še ni bilo konec. Mlade mucike so že s tačicami otipavale vodo,

da bi jo prebredle nazaj k mami, stara je močila v strugi brke, pa se je najbrž vsem zdela voda — preveč mokra. Le Nataša je bredla po nji in pre-mišljala, kaj bi bilo sedaj le najpametneje ukreniti. Ni dolgo ugibala. „Ako ne morem prenesti stare sem, prenesem mlade nazaj k stari. Živalce se mi smilijo.“ Tako je sklenila in se obenem tudi sama ni zabila domisliti, da ima doma mamo, a mama ima zanjo v omari kruh, sirovo maslo, orehe, klobase, med . . . K sosedom Belci pa pojde rajša pozneje in sama. S tem drobižem je že križ, seveda.

Javna pohvala iz košare in z nasprotnega brega je bila Nataši plačilo za usmiljeno srce. Doma v veži se je še nekoliko poigrala z mucikami, povedala mami, kaj je nameravala storiti in vprašala slednjič: „Mama, mama, povej, no, prosim, zakaj se mucike tako boje vode?“

„I, lej, no? Zakaj se je bojiš pa ti, malopridnica? Ali ne veš, kaj je jutraj pri umivalniku?“

Nataše je bilo skoro sram, vendar je hotela biti boljša od mucik, pa je rekla: „Jaz se pa vendar nisem bala stopiti v vodo.“

„Seveda, ti si bila bosa, muca pa ne more sezuti nogavic. Vidiš, tako je.“

„A!“

Tega ni vedela Žalinova Nataša do danes, sedaj pa ve.

Moja grlica.

Spisal Samko Cvetkov.

asih sedim doma v sobi ali pa na vrtu in berem ali delam kaj drugega . . . pa mi je dolgčas: neseča si želim; stoži se mi po prijateljih, po mojem Ivanu, najdražjem prijatelju. — Tako mi je, da bi jokal . . . Zakaj sem šel proč, zakaj sem ostavil vas, ki ste me ljubili, ki sem jaz vas ljubil? . . .

Žalosten sem, pa se zamislim: ne slišim ničesar, ne vidim ničesar . . . Hipoma me zbudi glasno smejanje, in trenutek na to mi sedi na glavi grlica; ljubka, z vencem črnega perja za vratom, z majhno glavico, rdečimi nogami pa kratkim repkom . . . Da, prav taka je moja grlica in ta mi je tudi edina tolažba v teh težkih časih, ko sem daleč, daleč od prijateljev, ki so mi bili tako dobri in ljubeznivi . . .

Priletela je in sedi na mizi pa brba po papirju. Vzame mi pero in ga odnese ali spusti z mize. Poberem ga, pa zopet mi ga odnese . . . no,